

1. Въоръжаване

Пушка "Шаспо"

Пушка "Бердана 1"

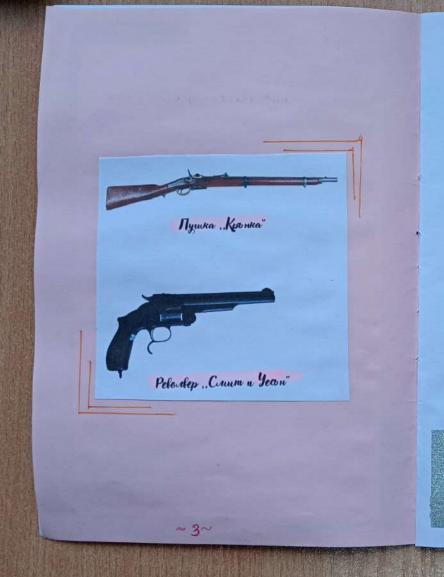

Заедно с формирането на Българското опълчение се решава и въпросът за неговото въоръжаване. Първоначално доброволците са въоръжени с пушки система "Шаспо". За въоръжаването големи грижи е полага Славянският комитет, председателстван от И. С. Аксаков. Той закупува около 20 хил. пушки система "Шаспо" от Германия, останали като трофей от Френеко-пруската война. Пушката "Шаспо" образец 1866 г. има калибър 4,3 лин. (10,76). Но малокалибрената пушка "Шаспо" има и много недостатьци. Само след няколко изстрела с пушката "Шаспо" патронникът й се

загрява, сложните гумени уплътнения отказват да изпълняват своето предназначение и иглите започват да се чупят. Въпреки недостатъците на малокалибрената пушка "Шаспо" българските опълченци с голямо желание я изучават и усвояват в практическото боравене с нея.

В хода на бойните действия част от опълчението се превгоръжава с пушка "Бердана № 1" и "Бердана

Nº 2".

През първата половина на септември 1877 г. на основаниена заповедта на главнокомандуващия опълчението се превъоръжава с пушката "Крънка". Тактико-техническите данни на пушката "Крънка са по-добри в сравнение с пушката "Шаспо" на въоръжение в Българското опълчение. Превооръжаването на дружините с тази пушка е важно събитие в живота на опълчението. Веднага след получаването на пушките командуването на българското опълчение организира срочното им изучаване, "С какво голямо желание българските доброволци разглобяваха и сглобяваха пушката, прицелването, прикладването и спускането" - сочи доброволецът Атанас Бендерев. Офицерите и подофицерите са въоръжени с огнестрелно и хладно оръжие, револвер система "Смит и Уесън" и сабя. Сигналнстите и барабанчиците са въоръжени с хладно оръжие "Тесак" (прав нож с двойно острие, дължина 64-72 см). Офицерите от конната сотня също са въоръжен с револвери "Смит и Уесън" и саби руски образец.

Още едно знаме е имало в Българското опълчение — знамето на 5 дружина. Изработено е със средства на българската общност в гр. Киев. С писмо от април 1878 г. началникът на котленския отряд съобщава на командирите от 1-а, 2-а и 5-а опълченски дружини да изпратят войници да получат от щаба на опълчението знамена. Разпоредено е да се пазят в дружините до специално разпореждане. Знамето не взема участие в бойни действие, но е заедно с дружината през целия и боен път.

Българското опълчение е дарено с още едно знаме, ушито от Стиляна Параскевова през 1877 г. в Браила по иницнатива на нейния баща – Иван Параскевов. Макар и да не влиза в бой, според повечето историци, това знаме е прототипът на днешния български трибагреник.

Знамето на 3-та дружина на Българското опълчение /известно като Самарско/ е изработено от жителите на гр. Самара. На специалната церемония за връчване на знамето, състояла ее в гр. Плоещ през май 1877 г. войводата Цеко Петков, който приковава последния златен гвоздей на дръжката на знамето казва: "Да даде Господ това свято знаме да премине от край до край през многострадалната българска земя. Нека нашите майки, жени и сестри да изтрият с него скръбните си очи, а след него да настане траен мир и благоденствие". Със знамето 3- та дружина на българското опълчение се сражава край Стара и Нова Загора, в боевете при Шипка и Шейново. В чест на третата годишнина от боевете при Ески Загра, през 1880 г. знамето е наградено с първа степен на военния орден "За храброст".

4-а опълченска дружина получава знаме от Априлското въстание, известно като Горнооряховско знаме. То е ушито от горнооряховското женеко дружество "Просвета" и е било предназначено за Първи революционен окрът – за четата на Иван Семерджиев и Георги Измирлиев – Македончето. Войводите са арестувани, знамето е взето от турците и се е намирало в конака в Търново. При влизането на руските войски в града, жителите превземат конака, намират знамето и се обръщат с молба към ген. Й. Гурко, за да го връчи на една от дружините на опълчението. След като тържествено е осветено, той го връчва тържествено на 4-а опълченска дружина. То е единственото знаме, шито в България, предвождало в бой дружините на Българското опълчение.

3. Знамена

Знамето на 1-а дружина на Българското опълчение е ушито по поръчение на Додродетелната дружина. След създаването на Българско опълчение, през май 1877 г. тя взема решение да се съберат пари от българските емигранти в Румъния за изработване на две знамена, които да се осветят и връчат на опълченците. Макар и изработени в Русия знамената носят български национални символи: цветовете – бяло, зелено, червено и изправен коронован лъв. Знамето не взема реално участие в Руско-Турската война 1877-1878 г. не само поради закъснялото му доставяне, но и поради нежеланието на руското командване дружината да участва със знаме с неруска символика в бойни действия.

Изработено през 1877 г. по поръка на Добродетелната дружина, това знаме е предназначено за 2- а опълченска дружина. То също не участва в реални бойни действия в Руско-турската война. През юли 1878 г. от тази дружина на Българското опълчение се формира кюстендилска № 2 пеша дружина на Българската земска войска. От 1884 г. 2- а кюстендилска дружина влиза в състава на 2- и пеши струмски полк и нейното знаме става полково. При получаването на първите бойни знамена през август 1881 г. то е сдадено в Двореца. При разгръщането на армията по време на Балканските войни то е дадено на 40-и пехотен беломорски полк от 2-а тракийска дивизия, с която участва във войните.

